

(§ 155). Endelig bestyrer landsnævnet bidragsfonden, jfr. lov nr. 131 af 7. maj 1937 om børn uden for ægteskab, § 30.

Overinspektionens hovedopgave er at føre et almindeligt, både pædagogisk, administrativt, driftsøkonomisk og regnskabsmæssigt tilsyn med børneforsorgens institutioner såvel opdragelseshjemmene som institutionerne for forebyggende børneforsorg og de anerkendte foreninger for børneforsorg samt at udøve en række administrative funktioner vedrørende disse. Endvidere skal overinspektionen i visse tilfælde meddele samtykke til børns og unges anbringelse i et opdragelseshjem og i det hele yde børneværnsudvalgene vejledning med hensyn til den mest formålstjenlige anbringelse af børn, der er inddraget under børneforsorg, og føre tilsyn med, at omsorgen for børnene i alle henseender udøves på forsvarlig måde. Dette gælder ikke blot opdragelseshjemmene, men også andre anbringelsesformer og endvidere de forebyggende institutioner og foreningernes omsorg for børnene.

I det under 10. december 1957 fremsatte lovforslag er der foreslået oprettet en specialdomstol for børne- og ungdomsforsorgen, og det er samtidig foreslået, at landsnævnet bevares som administrativt overinstans. Dette betyder, at børneværnsudvalgenes afgørelser med hensyn til anbringelse under børneforsorg uden for hjemmet samt om nægtet hjemgivelse m. v. i første omgang må indankes for landsnævnet, hvis afgørelse derefter vil kunne indbringes for domstolen.

Efter socialministeriets opfattelse må det, når den i § 152 A omhandlede domstol har virket i en kortere årrække, være naturligt at overveje, om de derved indvundne erfaringer taler for at søge foretaget ændringer i forsorgsloven, således at børneværnsudvalgenes afgørelser i et vist omfang kan indbringes direkte for en domstol. Det foreslås derfor, at spørgsmålet om landsnævnets stilling som ankeinstans tages op til overvejelse, når loven i dens helhed skal revideres om 5 år.

Det er endvidere efter socialministeriets opfattelse ønskeligt at indskrænke landsnævnets administrative funktioner ved i et vist omfang at decentralisere dem eller overføre dem til overinspektionen. Det foreslås herefter, at landsnævnets virksomhed begrænses til at være ankeinstans i sager vedrørende børns anbringelse uden for hjemmet m. v. samt i forbindelse hermed at yde vejledning til børneværnsudvalgene. Endvidere bør landsnævnet fortsat kunne træffe selvstændig beslutning om børns anbringelse uden for hjemmet og om et barns udgang af forsorg som uopdrageligt. Med hensyn til de øvrige til landsnævnet hen-

lagte opgaver foreslås det, at revisionen af børneværnsudgifterne, således som det er tilfældet med de øvrige sociale udgifter, lægges ud til amterne, dog således at overinspektionen har overtilsynet med revisionen og under appel til socialministeriet træffer afgørelse om, hvorvidt en udgift kan anses for børneværnsudgift. Det er tanken, at overinspektionen selv skal foretage revisionen af Københavns og Frederiksberg kommuners børneværnsudgifter efter samme retningslinjer, som socialministeriet reviderer de øvrige sociale udgifter vedrørende disse kommuner efter. Endvidere foreslås bidragsagerne lagt ud i amterne, der må påse, dels at bidrag er pålagt efter et rimeligt skøn, og dels igennem revisionen, at bidragene inddrives, ligesom det bør overlades amterne at give samtykke til, at et bidrag eftergives, eller at det undlades at opkræve bidrag, og at være ankeinstans med hensyn til de sociale udvalgs bidragspålæggelser. I overensstemmelse med de almindelige regler i forsorgsloven vil amtets afgørelser kunne indankes for socialministeren, der ligeledes bør fastsætte de vejledende takster for pålæggelse af bidrag. For at amterne kan foretage revisionen og påse, at bidragene inddrives, vil det være nødvendigt, at indberetningerne vedrørende børneværnsudvalgenes beslutninger om at inddrage et barn eller en ung under børneforsorg indsendes til amterne, der på grundlag af disse indberetninger må påse, at de formelle betingelser for fjernelsen er opfyldt. Det foreslås dog, at tvivlsomme sager, f. eks. hvor det af indberetningen fremgår, at merren har været uenig med børneværnsudvalget, jfr. forslaget til § 91, stk. 2, forelægges landsnævnet. Pligten for børneværnsudvalgene til i alle tilfælde at indhente landsnævnets godkendelse af beslutninger om forlængelse af en forsorg efter kapitel IX foreslås ophævet, således at godkendelse kun skal indhentes i de forholdsvis sjældne tilfælde, hvor forældrene, for så vidt de har kendt opholdssted her i landet, eller den unge ikke er enige i forsorgsforlængelsen. Ud over tilsynet med revisionen af børneværnsudgifterne foreslås det at henlægge til overinspektionen at afholde udgifterne for unge over 15 år, til hvis ophold der ydes fuld statsrefusion, samt at inddrive bidragene i disse tilfælde.

En del af de af overinspektionen behandlede sager må efter sagens natur forelægges socialministeriet til afgørelse og bliver således behandlet 2 gange i den centrale administration. Som et led i den forenkling, der bør tilstræbes på dette område, foreslås det endvidere, at socialministeren i et vist omfang kan bemyndige overinspektionen til at meddele anerkendelser af opdragelseshjem og insti-